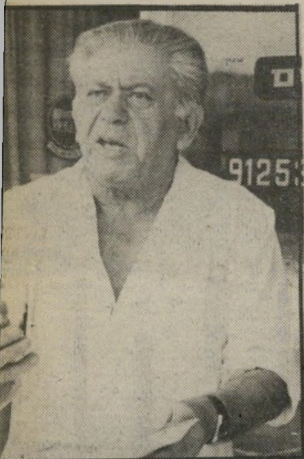

במדינה

זילברברג, מניצולי אושוויץ, חתם
החוזה שלו 11 שנים לפני שחתם חוזה
הוא עשה זאת עם חברת-בת אחרת ל
הסוכנות, עם רסקו (שנמכרה בינתי
והפכה חברה בבעלות פרטית).
בעת החתימה התבקש זילברברג
לשלם דמי-הסכמה וזה, כפי שהסכימו
לו אז, כדי שיוכל להיות שקט
ליומו האחרון. עכשיו היה מבוהל.
מיועד נוסף לסילוק היה הספר יוא
רומניה יאן שלמוביץ. בי-1960 שני
את 4500 הלירות האחרונות ש
(שערכם היה אז 2500 דולר) כרמ
הסכמה.
בסכום זה היה יכול אז לקבל חנו
ברמי-מפתח, דבר שהיה מקנה
זכויות של דייר מוגן ואי-אפשר
לפנותו. עכשיו זורקים אותו לרחו
לאן ילך? מי יתן לו עבודה בגיל 62
עוזרים לעולים. כאשר הבין
זילברברג, חווה ושלמוביץ כי מרחפ
עליהם סכנה ממשית, ושאלו יגורש
ממקום פרנסתם, פנו לעורך-הדיון מש
נחשון, שעתר מייד לרפאל קוטלובי
ראש מחלקת העלייה של הסוכנות.
כתב נחשון:
מורבר כאנשים ששכרו את החנויות
לפני יותר מ-20 שנה, בהיותם עולי
חדשים, והמשכירה הראשונה, רסקו
התנתה את ההשכרה בתשלום חו
פעמי (דמי-הסכמה).

ספר שלמוביץ
לאן יילך?

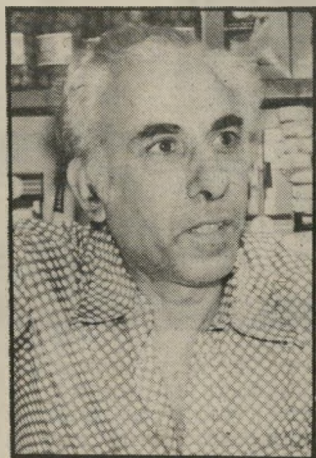
כעבור שמונה שנים עבר הטיפוס
לחברת-בת אחרת של הסוכנות, הש'
תמפיות בנכסים בישראל והפעם
הוחתמו השוכרים על חוזה-שכירות
שחידשו מדי שנה, ובהם הוצהר כי
חוקי הגנת-הדייר אינם עליהם
למרות שבסכומים ששולמו בשעתו
כדמי-הסכמה די היה כדי לשכור
חנויות בכל מקום אחר בפתח-תיקווה
ברמי-מפתח, ולהיות דיירים מוגנים
שאין לפנותם.
עתה הורו להם לפנות את המיכנים.
כי המיגרש שעליו עומרי המיכנים
נמכר לקבלנים פרטיים.
בעלי החנויות הם בגילים 60-65,
ואין בכוחם להתחיל הכל מחדש
ולפתוח עסקים במקום אחר.
עד כאן עתירתו של נחשון.
אנשי הסוכנות לא יכלו להתכחש
לעובדות. תחת זאת היפנו את נחשון
לחברת השתמפיות. גם היא לא יכלה
להתכחש לעובדות: לפני 14 חודשים
אכן נמכרו 1758 המטרים המרובעים
של שוק רסקו, ללא מיכר, במחיר
המצויאה של שישה מיליון שקל של
יולי 1982 (בערך 225 אלף דולר)
לשלושה קבלנים בפתח-תיקווה.
היא גם לא יכלה להתכחש לעובדה
שצפתה מראש, כי העניין לא יעבור
בשקט ולכן ראגה להגן על עצמה מפני
האפשרות ששוכרי-החנויות לא יעברו
לסדרה-חדשה כאשר תילקח מהם פת
לחמם.
הקפידה השתמפיות בנכסים
להבהיר באחד מסעיפי חוזה-המכירה:
"הקונה ראה וברק את חוזה
השכירות שבין המוכרת ובין שוכרי
החנויות, ששמותיהם מפורטים ברשי
מה המצורפת, ומצהיר שאם יטענו
(המשך בעמוד 45)

(המשך מעמוד 38)
אותך לפולין. משרד-הפנים שולל
ממך את זכות העולה החדשה. לא נוכל
לאפשר לך להוציא את המיטען שהגיע
באונייה מפולין, כי את שבה לשם בתוך
זמן קצר".
כל הסכרים של ויסלווה לא הועילו
— לא העובדה ששיבה לפולין
פירושה עבודה כלא, לא העובדה
שבתה כבר דוברת עברית שוטפת.
כלום.
אולם ויסלווה לא נואשה. היא ידעה
כי אחרי הכל, יהודים הם
רחמנים-בני-רחמים ויום-הכיפורים
הוא היום שבו משתדלים לתקן את
העניינים בין אדם לאדם.
היא פנתה לשני ח"כים, שהבטיחו
לעשות למענה. אמר אחד מהם, ח"כ
ליכוד: "אם מנחם בגין נתן אישור
שהיה בארץ ל-300 ויאט-נאמים, אני
מקווה שהיורש שלו יתן אישור שהיה
לפולניה אחת".
השבוע התברר כי ויסלווה לא
צריכה לחכות אפילו ליורשו של בגין.
היא די בטוחה, עתה, ששנת תשמ"ד
תהיה שנה טובה עבורה.
למחרת יום-הכיפורים הוריע
משרד-הפנים של ממשלת המעבר,
שבראשה עדיין עומד מנחם בגין, כי
נעתר לבקשתה החוזרת של ויסלווה.
היא ובתה יכולות להשאר בארץ.

סוכנות

האם זה מוסרי?

פעם ראגה הסוכנות לעולים.
עתה היא דואגת לעסקים.
האלמוני שנכנס לחנות-המכולת
הקטנה בשוק רסקו, ברחוב יצחק שדה
בפתח-תיקווה שאל:
"אתה מורים חווה?"
משאיר החנוני בעל שער-השיבה
ששמו אכן חווה, המשיך האלמוני,

חנוני חווה
מי יתן לו עבודה

שלא טרח להציג את עצמו: "עליך
לפנות את החנות. אנחנו קנינו את
המקום. אם לא תצא, אנחנו נוציא
אותך".
חווה לא התייחס לאזהרה של
האלמוני. הוא חשב שהיה לו עסק עם
אדם לא-שפוי.
אולם כעבור כמה ימים חזר הסיפור
על עצמו. אצל השכן של חווה, גם חיים
זילברברג, בעל המכבסה הועירה, קיבל
הורעה שעליו להסתלק מהשטח.
שלושה קבלנים הוריעו שקנו את
המיגרש שעליו עומדות החנויות של
חווה, זילברברג ושניים אחרים.
זורקים לרחוב. חווה ניסה
להרגיע את שכניו: "אני לא מאמין.
אני אסיר-ציון. ישבתי בכיתה-הסוהר
בעיראק. באתי ארצה ואמרו לי: זה
הבית שלך. זאת הפרנסה שלך".
בי-1969 חתמו אתו על חווה. ידעתי
שיש לי עסק עם הסוכנות היהודית.
האדמה שעליה החנויות היא שלה.
נכון שאת החווה חתמתי אצל
חברת-בת של הסוכנות, חתמתי אצל
השתמפיות בנכסים. אבל אני לא
מאמין שיורקו אותי לרחוב".
שכנו, זילברברג, היה פחות רגוע.

מתחת לשולחן, מודד את האי-רגל, והגברת מרימה
את קצה שמלתה להראות שבעצם אין כלום מתחת.
זאת אשה שלא חיה בשלום עם בעלה ועם מאהבה."

הבגידה
האשה נמצאת עם מאהבה ויד
נשלחת מן התמונה לתוך מחשופה.
אך מסתבר כי המחשוף ריק מתוכן. הגמד, המתחבא

השוטה שהוא ליצן-החצר, דמות יוצאת-דופן
בלבושה ובדרך כלל בעלת מום. אני יודעת שזה בא
על חשבון הבית, אבל הם מפרגנים לי ומבינים אותי!"

אמא בבית
יש לה בעל, שלושה ילדים
וכלב, אבל את כל שעות
הבוקר היא מקדישה לציור, כמו זה שלמטה, של

